

TALK OF THE CITY

Από τον ο Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Συνεννόηση έστω και αργά

Η εθνική συνεννόηση λείπει όσο ποτέ άλλοτε. Η χώρα βρίσκεται σε οριακό σημείο και οι πολιτικοί αρχηγοί δεν συνομιλούν καν μεταξύ τους. Οι εταιρείοι μας, ξένοι επενδυτές, οίκοι αξιολόγησης κ.α. θεωρούν ότι η έλλειψη στοιχειώδους συναίνεσης και συνεν-

νόησης είναι θεμελιώδες ελληνικό πρόβλημα που αυξάνει πολύ το πολιτικό ρίσκο και την αβεβαιότητα. Η κυβέρνηση κάνει ό,τι μπορεί για να δυναμιτίσει μια τέτοια προοπτική και η αντιπολίτευση έχει εγκλωβισθεί σε μια αδιέξοδη ρητορεία. Καμία χώρα

δεν μπορεί να έχει αξιοπιστία μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα. Αντιθέτως, δίνει την εικόνα κράτους αφερέγγυου και τριτοκοσμικού. Κανείς ηγέτης, κανένα κόμμα δεν μπορεί να τα καταφέρει μόνο του σε αυτή την πρωτοφανή κρίση που βιώνουμε. Δεν καταφέραμε να συνεν-

νοηθούμε, με ελάχιστες εξαιρέσεις, τα τελευταία πέντε χρόνια και γι' αυτό -σε αντίθεση με άλλους- βουλιάσαμε. Ας καταλάβουμε πόσο αυτοκαταστροφική ήταν η έλλειψη συνεννόησης και ας κάνουμε κάτι γι' αυτό έστω και αργά, έστω και τώρα.

Η ΑΥΓΗ Του Κλέαρχου Τσαουσίδη

Αρκεί η 5η, δεν υπάρχει 6η Φάλαγγα!

Όταν αυτοί που επιχειρούν να θέσουν την Ελλάδα εκτός Ευρώπης (προσοχή, όχι εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης ή Ευρωζώνης) έχουν φτάσει στο έσχατο σημείο εθελοδοουλίας, όταν οι πολιτικοί που αποδιάρθρωσαν κάθε έννοια ισότητας, δημοκρατικής νομιμότητας και συνταγματικής τάξης βγαίνουν και απειλούν τον λαό, ότι τη νέα κυβέρνηση, θεωρώ τουλάχιστο αυτοκτονική την επιμονή κάποιων (συνήθως νεόκοπων) στελεχών της Αριστεράς να επιχειρούν να βγάλουν από τη μύγα ξύγκι.

Ακούω μισόλογα ή απειλές περί ανυπακοής από άτομα που έχουν ανεχθεί, π.χ., να ανήκουν επί χρόνια σε ένα κόμμα όπως το ΠΑΣΟΚ, και αναφέρομαι στους κ. Μιχελογιαννάκη, Μπτρόπουλο και άλλους οι οποίοι βρέθηκαν στον ΣΥΡΙΖΑ για λόγους που αυτοί γνωρίζουν. Βλέπω την κ. Μακρή να τραβάει έναν δικό της δρόμο και να ευτελίζει τη διαδικασία παρουσίασης των υποψηφίων για τη διοίκηση της νέας ΕΡΤ με κουτσομπολίστικες ή άκρως προσβλητικές ερωτήσεις. Εκπλήσσομαι με αυτά που υιοθέτησε η πρόεδρος της Βουλής κ. Κωνσταντοπούλου και πρόβαλαν η «αθώα» ΠΟΣΠΕΡΤ και τρεις βουλευτές προερχόμενοι από την παλιά ΕΡΤ. Έπεσαν να κατασπαράξουν τον καθόλου αθώο Λάμπη Ταγματάρχη, λησμονώντας τα όσα είχαν γίνει στη δύσμοιρη εταιρεία, πάντα από «άλλους», ποτέ από τους ίδιους.

Όλα αυτά, τη στιγμή που επείγει η ύπαρξη ενός (έστω ενός) τηλεοπτικού δελτίου που να μην αγνοεί (προσπαθώ να είμαι ευγενικός) τα όσα σοβαρά συμβαίνουν στη χώρα, ή να μη στρεβλώνει ακόμη και τις επιστημονικά τεκμηριωμένες και αναγκαίες αλλαγές, όπως π.χ. η διάκριση μεταξύ πειραματικών και πρότυπων σχολείων!

Ακούσατε πουθενά τι κατέθεσε στην Εξεταστική Επιτροπή της Βουλής για τα Μνημόνια ο καθηγητής Σάββας Ρομπόλης, ο ειδικός που έχει κληθεί από άλλες ευρωπαϊκές χώρες να συνεισφέρει στη βελτίωση των δικών τους ασφαλιστικών συστημάτων;

Κατέθεσε ο κ. Ρομπόλης ότι ο επικεφαλής της αντιπροσωπείας της επιτροπής στο κλιμάκιο της τριόκας Ντε Ρουζ ζήτησε και έκανε παρεμβάσεις για την απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων και του κοινωνικού κράτους. «Οκτώ στα δέκα στοιχεία των τροϊκανών, σε ό,τι αφορά την αγορά εργασίας, ήταν λάθος» είπε.

Και πρόσθεσε: «Φοβάμαι ότι αν και στην Ελλάδα αυτό που θα συμφωνηθεί δεν θα

αφήνει πόρους στην οικονομία για δημόσιες και ιδιωτικές επενδύσεις, τότε θα γίνει και εδώ ότι έγινε στη Λατινική Αμερική και θα έχουμε διαχείριση φτωχοποίησης του πληθυσμού».

Ξέρουμε τι έγινε στη Λατινική Αμερική στις χώρες που παρενέβη το ΔΝΤ; Όχι, γι' αυτό σιώπησαν Mega, Star, Alpha, ANT1, ΣΚΑΪ! Φαντάζομαι ότι τώρα θα μάθουν, αλλά δεν θα το μεταδώσουν, διότι είναι «παλιά ιστορία». Όντως: το ΔΝΤ βρίσκεται στη Γουατεμάλα από το... 1984. Τα τελευταία χρόνια αυτή η χώρα εμφανίζει οικονομική ανάπτυξη της τάξης του 4%! Λεπτομέρεια: ένα στα δύο παιδιά κάτω των 5 ετών υποφέρει από πείνα ή υποσιτισμό και από αυτά ένας μεγάλος αριθμός δεν πρόκειται να γίνει καν 6 ετών... Στο εξαιρετικό ντοκιμαντέρ του Γιώργου Αυγερόπουλου «Υπέροχη μακροοικονομία» (2010) ανακαλύπτουμε αυτό που οι ηγέτες της μνημονιακής ηθικής αποσιωπούν: ότι πάνω από τους μισούς κατοίκους της Γουατεμάλας καλούνται να λιμοκτονήσουν με εισόδημα δύο δολάρια τη μέρα, ήτοι 50 το μήνα ή 600 (περίπου 550 ευρώ) τον χρόνο. Εδώ, στην Ελλάδα, είμαστε προκλητικοί: ζητούμε να ζει ο εργαζόμενος με 320 και ο συνταξιούχος με 600-700 ευρώ τον μήνα!

Την ίδια στιγμή ακούγονται στα «ελεύθερα» κανάλια πράγματα τα οποία, αν λέγονταν από αριστερούς επί σαμαροκρατίας, θα προκαλούσαν την επέμβαση κάποιου ευαίσθητου εισαγγελέα.

Όπως: «Αν δεν έχουμε συμφωνία μέχρι την Παρασκευή, φοβάμαι ότι το Σαββατοκύριακο, που είναι και τρίήμερο, θα υπάρξει έλεγχος κεφαλαίων στις τράπεζες, το λεγόμενο capital control, όπως συνέβη και στην Κύπρο».

Την απειλή διατύπωσε η θυγατέρα Μπτισοτάκη, η άσπιλη Ντόρα! Η κ. Μπακογιάννη είπε κι άλλα. Κάλεσε τον πρωθυπουργό να φέρει τη συμφωνία στη Βουλή «να την ψηφίσουμε όλοι οι άλλοι» και να οδηγήσει τη χώρα σε εκλογές με υπηρειακή κυβέρνηση! Δεν ονομάτισε βέβαια τον «υπηρειακό» εκλεκτό. Απλώς, η κ. Μπακογιάννη τον βλέπει σαν «υπηρειακό» για να αποτρέψει την αλα Παπαδήμου πρωθυπουργοποίηση του κ. Στουρνάρα. Αυτόν τον ρόλο τον κρατά για τη χάρη της. Όπως κι ο αδερφός της.

Αν δεχτούμε ότι οι -ακόμη- μνημονιακοί εντάσσονται σε κάποια 5η Φάλαγγα που περιμένει την έξωθεν επέμβαση για να δράσει, οι «εξεγερμένοι από αριστερά» τι είναι; 6η Φάλαγγα δεν υπάρχει! Νισάφι πια...

ΕΘΝΟΣ

Μονόδρομος οι αμοιβαίες υποχωρήσεις

Το βέβαιο είναι ότι η κλεψύδρα άδειασε. Αλλά εκείνο που επίσης είναι βέβαιο είναι πως η κάθε πλευρά -τόσο η ελληνική κυβέρνηση όσο και οι εταιρείοι και δανειστές μας- έχει διαφορετική άποψη ως προς το σημείο που βρίσκεται η διαπραγμάτευση και ως προς την πιθανολογούμενη έκβασή της. Μόνο που το πρόβλημα δεν περιορίζεται στη διαφορετική άποψη, αλλά επεκτείνεται και στον τρόπο με τον οποίο προβάλλεται η διαφωνία αυτή. Γιατί, είτε το θέλουμε είτε όχι, η ένταση και η αντιπαλότητα που μοιραία υποκινούνται από επιθετικούς ή μειωτικούς εκατέρωθεν χαρακτηρισμούς διαμορφώνουν κλίμα, καθορίζουν συμπεριφορές και έμμεσα επηρεάζουν αποφάσεις.

Δεν ευτύχησε, δυστυχώς, στο θέμα αυτό η τετράμηνη έως τώρα διαπραγμάτευση. Είτε λόγω πολιτικών προκαταλήψεων και εμμονών είτε λόγω διαφορετικής νοοτροπίας βασικών παραγόντων της διαπραγματευτικής διαδικασίας, εκείνο που τελικά κυριάρχησε στο διάστημα αυτό ήταν η προσωπική αντιπαλότητα και η οξύτητα των εκατέρωθεν δηλώσεων. Και το αποτέλεσμα το γνωρίζουμε όλοι.

Αν μη τι άλλο, ο διάλογος, που υποτίθεται ότι αποσκοπούσε στην αναζήτηση της κοινά αποδεκτής συμφωνίας που προκαταβολικά οι συνομιλητές είχαν βαφτίσει «έντιμο συμβιβασμό», στάθηκε αδύνατο να διεξαχθεί ήρεμα, ψύχραιμα και καλοπροαίρετα όπως επιβάλλεται σε έναν διάλογο που ήταν αυτονόητο ότι έπρεπε να υπάρξουν εκατέρωθεν υποχωρήσεις. Ισως αυτός είναι και ο λόγος, άλλωστε, που με βάση τα όσα έχουν γίνει γνωστά σχετικά με την πορεία των συζητήσεων εκείνο που μάλλον διαπιστώνεται είναι πως ούτε η μία ούτε η άλλη πλευρά επέδειξαν τη διάθεση να υπερβούν τις «κόκκινες γραμμές» τους, έτσι ώστε να διευκολυνθεί η προσέγγισή τους και να επιτευχθεί η σύγκλιση των απόψεών τους. Και όταν μια διαπραγμάτευση, η οποία διαπραγματεύεται, διεξάγεται με τέτοιους όρους είναι προκαταβολικά καταδικασμένη σε αποτυχία.

Μόνο που η συγκεκριμένη διαπραγμάτευση δεν έχει το δικαίωμα να αποτύχει για τέτοιους λόγους. Διεξάγεται μεταξύ φίλων, συμμάχων και εταίρων που συμμερίζονται το κοινό όνειρο της ευρωπαϊκής ενοποίησης και της δημιουργίας της μεγάλης ευρωπαϊκής πατρίδας. Αν μη τι άλλο, η εξεύρεση κοινά αποδεκτών λύσεων θα έπρεπε να διεξάγεται με τους όρους και τις προϋποθέσεις που συνεπάγονται τέτοιες αμοιβαίες φιλοδοξίες και επιδιώξεις. Και αυτή την παράμετρο θα είναι χρήσιμο να τη θυμηθούν έστω και στο παρά πέντε όποιοι και όσοι με τις αποφάσεις τους θα καθορίσουν όχι μόνο το αποτέλεσμα της συγκεκριμένης διαπραγμάτευσης, αλλά και τις θετικές ή αρνητικές επιπτώσεις που θα προκαλέσει το αποτέλεσμα αυτό. Δεν θα πάρουν μια απλή απόφαση οικονομικού χαρακτήρα. Θα γράψουν Ιστορία. Ούτως ή άλλως. Και είτε το θέλουν είτε όχι.